

kalendarszych, jeżeli pracownica sprawuje osobistą opiekę nad więcej niż jednym dzieckiem urodzonym przy jednym porodzie lub nad dzieckiem, o którym mowa w § 2, albo samotnie wychowuje dziecko.

2. W razie przyjęcia na wychowanie dziecka w wieku powyżej 1 roku 24-miesięczny okres uprawniający do zasiłku wychowawczego, określonego w ust. 1 pkt 1, liczy się od dnia, w którym zakończony byłby urlop macierzyński, jaki przysługiwałby pracownicy w razie urodzenia dziecka.”;

4) w § 6:

a) w ust. 2 skreśla się wyrazy: „jednakże w kwocie nie wyższej od przeciętnego jej miesięcznego wynagrodzenia ustalonego według zasad przyjętych do obliczenia zasiłku macierzyńskiego”,

b) dodaje się nowy ust. 3 w brzmieniu:

„3. Zasiłek wychowawczy nie może przekraczać kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracownicy, ustalonego według zasad przyjętych do obliczenia zasiłku macierzyńskiego”,

c) dotychczasowe ust. 3, 4, 5 i 6 oznacza się jako ust. 4, 5, 6 i 7;

5) w § 7:

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w razie podjęcia w okresie urlopu wychowawczego zatrudnienia lub innej działalności zarobkowej albo w razie pobierania emerytury lub renty, jeżeli wynagrodzenie lub dochód z tych tytułów przekracza łącznie kwotę odpowiadającą najniższemu zasadniczemu wynagrodzeniu miesięcznemu pracowników”,

b) dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:

„2. Ograniczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, nie mają zastosowania w razie:

1) przekroczenia granicy dochodu na osobę w rodzinie, jeżeli kwota tego przekroczenia przypadająca na wszystkich członków rodziny pracownika nie równoważy kwoty utraconego zasiłku,

2) gdy pracownik lub jego małżonek został zwolniony od opłacania podatku gruntowe-

go ze względu na liczbę utrzymywanych dzieci.”,

c) dotychczasowy ust. 2 oznacza się jako ust. 3;

6) w § 10 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) może korzystać z hotelu pracowniczego”.

7) w § 12 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Pracownica korzystająca z urlopu wychowawczego z tytułu zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy może podjąć zatrudnienie w wymiarze nie przekraczającym połowy jej dotychczasowego wymiaru czasu pracy.”;

8) w § 15:

a) dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:

„2. W razie rozwiązania stosunku pracy z powodu likwidacji zakładu pracy w okresie ciąży pracownicy lub w czasie korzystania przez nią z urlopu macierzyńskiego bądź urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego albo urlopu wychowawczego, pracownicy przysługuje zasiłek wychowawczy na warunkach i w wysokości określonych w rozporządzeniu.”,

b) dotychczasowy ust. 2 oznacza się jako ust. 3 i po wyrazach: „likwidacji zakładu pracy” dodaje się wyrazy: „a także okres, w którym przysługuje zasiłek wychowawczy przewidziany w ust. 2”.

c) dotychczasowy ust. 3 oznacza się jako ust. 4.

§ 2. 1. Zasiłek wychowawczy na zasadach określonych w § 5—8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1981 r. w sprawie urlopów wychowawczych (Dz. U. Nr 19, poz. 97), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem, przysługuje za okres od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia również pracownikom, które w dniu tym korzystały z urlopu wychowawczego, a także pracownikom, które nie korzystały z urlopu wychowawczego, lecz spełniały warunki do jego otrzymania i zaczęły z takiego urlopu korzystać.

2. Pracownikom, o których mowa w ust. 1, nie wypłaca się jednak zasiłku wychowawczego, jeżeli okres wypłaty zasiłku byłby krótszy niż 1 miesiąc.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lutego 1982 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

35

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 lutego 1982 r.

w sprawie ulg podatkowych dla zespołów prowadzących działalność w zakresie produkcji materiałów budowlanych z surowców miejscowych.

Na podstawie art. 11 pkt 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku obrotowym (Dz. U. z 1972 r. Nr 53, poz. 338 i z 1976 r. Nr 40, poz. 232), art. 20 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1972 r. Nr 53, poz. 339, z 1976 r. Nr 40, poz. 231 i z 1980 r. Nr 27, poz. 111), art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1971 r. Nr 27, poz. 254 i z 1974 r. Nr 38, poz. 239), art. 8 ust. 1, art. 9 pkt 1 i art. 38 pkt 2 i 4 ustawy z dnia

19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zespołom zorganizowanym i zarejestrowanym na zasadach ustalonych w przepisach wydanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, prowadzącym działalność w zakresie produkcji materiałów budowlanych z surowców miejscowych, zwanym dalej „zespołami”, przyznaje się następujące ulgi podatkowe:

1) zwalnia się od podatków obrotowego i dochodowego przychody osiągnięte ze sprzedaży wyprodukowanych nadwyżek materiałów budowlanych:

- a) przez zespoły, których członkami są wyłącznie rolnicy prowadzący gospodarstwo rolne,
- b) przez pozostałe zespoły — w okresie trzech lat, licząc od dnia zarejestrowania zespołu przez właściwy terenowy organ administracji państwowej;

2) zwalnia się od podatku od nieruchomości i od podatku gruntowego grunty stanowiące mienie gminne, grunty wchodzące w skład Państwowego Funduszu Ziemi, państwowych gospodarstw rolnych lub państwowych gospodarstw leśnych oraz grunty pozostające w administracji naczelników gmin i miast, które zostały przekazane w użytkowanie na cele związane z produkcją materiałów budowlanych z surowców miejscowych:

- a) zespołom określonym w pkt 1 lit. a),
- b) zespołom określonym w pkt 1 lit. b) — w okresie trzech lat, licząc od dnia zarejestrowania zespołu przez właściwy terenowy organ administracji państwowej.

2. Od przychodów osiąganych ze sprzedaży nadwyżek wyprodukowanych materiałów budowlanych przez zespoły, którym nie przysługuje zwolnienie od podatków obrotowego i dochodowego, podatki te pobiera się w formie ryczałtu według stawek określonych w § 2.

3. Za surowce miejscowe i materiały budowlane uważa się surowce i materiały określone w § 1 uchwały nr 98 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1972 r. w sprawie rozwoju produkcji lokalnej i ubocznej materiałów budowlanych (Monitor Polski z 1972 r. Nr 28, poz. 153, z 1974 r. Nr 40, poz. 233 i z 1975 r. Nr 12, poz. 67).

§ 2. Ryczałt od przychodów ze sprzedaży nadwyżek wyprodukowanych materiałów budowlanych w wypadkach określonych w § 1 ust. 2 wynosi:

przy obrocie od początku roku ponad	do	stawki ryczałtu
	250.000 zł	2%
250.000 zł	400.000 zł	5.000 zł + 3% od nadwyżki obrotu ponad 250.000 zł
400.000 zł		9.500 zł + 4% od nadwyżki obrotu ponad 400.000 zł

§ 3. 1. Zespoły są obowiązane prowadzić ewidencję ilościową materiałów budowlanych pobranych na własne potrzeby zespołu.

2. Zespoły są obowiązane wydawać kolejno numerowane rachunki stwierdzające sprzedaż nadwyżek wy-

produkowanych materiałów oraz przechowywać w porządku chronologicznym kopie tych rachunków. Rachunki powinny odpowiadać warunkom określonym w odrębnych przepisach.

§ 4. 1. Zespoły zgłaszają obowiązek podatkowy w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach, wskazując jednocześnie członka zespołu upoważnionego do prowadzenia spraw zespołu.

2. W wypadkach określonych w § 1 ust. 2 zespoły są obowiązane ponadto składać bez wezwania do dnia 12 każdego miesiąca organowi podatkowemu, właściwemu w sprawach podatków obrotowego i dochodowego, należnych od osób fizycznych i osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki społecznej, deklaracje o osiągniętym obrocie za okres od początku roku i za miesiąc ubiegły oraz wpłacić w tym terminie ryczałt należny od osiągniętych obrotów ze sprzedaży nadwyżek wyprodukowanych materiałów budowlanych.

3. Kwotę należnego ryczałtu za dany miesiąc stanowi różnica między kwotą ryczałtu obliczonego według stawek określonych w § 2 od obrotów osiągniętych od początku roku a kwotą ryczałtu należną za miesiące poprzedzające dany miesiąc.

§ 5. 1. Prawo do ulg podatkowych przewidzianych w § 1 wygasa, jeżeli:

- 1) terenowy organ administracji państwowej właściwy do rejestracji zespołów podejmie decyzję nakazującą zaprzestanie działalności gospodarczej przez zespół,
- 2) zostanie stwierdzone, że zespół nie przestrzega przepisów rozporządzenia w zakresie wydawania rachunków i przechowywania kopii tych rachunków,
- 3) zespół przekroczy granicę obrotów ze sprzedaży nadwyżek wyprodukowanych materiałów budowlanych, określoną w przepisach, o których mowa § 1 ust. 1.

2. W wypadkach określonych w ust. 1 pkt 1 utrata prawa do ulgi następuje z dniem, w którym decyzja nakazująca zaprzestanie przez zespół działalności gospodarczej stała się ostateczna, w wypadkach zaś określonych w ust. 1 pkt 2 i 3 — począwszy od roku podatkowego, w którym zaszyły okoliczności powodujące utratę prawa do ulgi. Po utracie prawa do ulgi przychody zespołu podlegają opodatkowaniu jak z działalności w zakresie rzemiosła.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 4 czerwca 1975 r. w sprawie ulg podatkowych dla rolników i niektórych zespołów prowadzących działalność w zakresie produkcji materiałów budowlanych z surowców miejscowych (Dz. U. z 1975 r. Nr 21, poz. 115, z 1980 r. Nr 27, poz. 115 i z 1981 r. Nr 28, poz. 148).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od roku podatkowego 1982.

Minister Finansów: w z. W. Bień

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 lutego 1982 r.

w sprawie uznania niektórych przychodów za podlegające opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 4 ust. 3 pkt 1, art. 5 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od

wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późniejszymi zmianami) oraz art. 9 pkt 1 i 2, art. 18 ust. 3 i art. 38 pkt 1—3